MIELIPIDE

Enää ei riitä, että tapamme yhden kärpäsen kerrallaan. On saatava useampia yhdellä iskulla. **KOLUMNISTI ILKKA HERLIN**

LUKIJALTA

JAANA KANKAANPÄÄ

Pienmetsänomistajan ja koneyrittäjän pitää valita edusmiehikseen sellaisia henkilöitä, jotka pitävät puolensa firmojen kanssa neuvoteltaessa, Heikki Taskinen korostaa.

Metsäteollisuus junailee puun pakkomyyntiä

Metsäteollisuus ei ole tyytyväinen puun markkinointiin. Loogisin foorumi pohtii parhaillaan, miten yksityismetsänomistajat saataisiin myymään puuta tasaisesti. Toisin sanoen puuta olisi pakko myydä, oli hinta mikä hyvänsä.

Meidän nykyinen kokoomuslainen maatalousministerimme on kansainvälisten puutavarajättien juoksupoikana. Metsänomistajia yritetään saada liittymään yhteismetsiin tai laaditaan hakkuukypsälle vanhalle metsälle vero, joka pakottaa metsänomistajan myymään metsänsä pilkkahintaan.

Tällä hetkellä puufirmat parantelevat voittojaan kiristämällä puunhankintaketjun yrittäjiä. Puufirmat alentavat kuljetus- ja hakkuutaksoja aina kun uutta sopimusta tehdään.

Sopimusneuvottelut käydään ota tai jätä -periaatteella. Jos et hyväksy tarjottua sopimusta, olet ilman muuta ulkopuolella, ja firmat ottavat uusia yrittäjiä, joita elykeskus kouluttaa jatkuvasti. Nuoria kokemattomia yrittäjiä on helppo saada alihintaisten taksojen uhreiksi. Muutaman vuoden kuluttua uuden yrittäjän kohtalona on olla entinen yrittäjä. Takaajina ovat usein omat vanhemmat ja panttina perintömaat, jotka menevät pankeille maksamattomista veloista.

Puufirmoilla ei ole motoja eikä puutavara-autoja, koska ne olisivat niille täysin kannattamattomia.Yrittäjät ovat nykyajan torppareita, jotka saavat murusia amerikkalaisten pääomasijoittajien omistamilta firmoilta.

Metsänomistajat ja koneurakoitsijat ovat samassa asemassa. Puutavarasta maksettu hinta on vuosien saatossa reaalisesti alentunut. Metsänomistaja saa metsästään kunnon korvauksen kerran elämässään.

Ei ole mitään järkeä myydä elämäntyötään huonoon hintaan.

Metsien pakkomyynti hävittäisi viimeisetkin vanhat metsät luonnonsuojelualueiden ulkopuolella. Metsäfirmat laiminlöivät puusta kehitettävien uusien tuotteiden suunnittelun, koska markkaa devalvoimalla firmat pääsivät huipputuloksiin. Euroopan unioniin liittymisen myötä tällainen ei enää onnistu, joten niiden on pakko tehostaa toimintoja ja keksiä uusia tuotteita.

Vaikka yksityiset metsänomistajat antaisivat puunsa ilmaiseksi firmoille, se ei estäisi metsäteollisuutta siirtämästä tuotantoa maihin, joissa puu on halpaa ja työvoima lähes ilmaista. Näissä maissa ei useinkaan ole mitään ympäristölainsäädäntöä, joten firmojen voitot ovat maksimaalisia.

Pienmetsänomistajan ja koneyrittäjän pitää valita edusmiehikseen sellaisia henkilöitä, jotka pitävät puolensa firmojen kanssa neuvoteltaessa.

Mielestäni metsänmyyntiin pakottaminen on perustuslain vastaista ja yksityistä omistusta loukkaavaa.

Heikki Taskinen
Kuopio

Hallituksen kuntakohellus tulee kalliiksi

Tuskin mitään muuta yhtä suurta reformia kuin Kataisen-Urpilaisen hallituksen suurta kuntauudistusta on valmisteltu niin tempoilevasti ja asiantuntemattomasti kuin nyt on tehty. Kuntaministeri Henna Virkkuselle (kok.) jättikuntien muodostaminen on itsetarkoitus ja perustelut sille ovat vaihdelleet kuukausittain. Uudistuksen tarpeesta ovat kaikki yksimielisiä, sisällöstä ei.

Hallituksen ja Virkkusen linjasta ei enää pitkään aikaan ole ottanut selvää kukaan. Valtaosa kuntajohtajista pitää kuntauudistusta sekavana, he keskittyisivät palveluihin ja yhteistyön kehittämiseen kuntaliitosten sijasta. Käytännössä kaikki kunta-alan asiantuntijat ja tutkijat tyrmäävät hallituksen mallin. Kritiikki ei kuitenkaan heilauta ministeri Virkkusta, hänen mukaansa uudistus tullaan joka tapauksessa toteuttamaan.

Puolitoista vuotta hallituksen kuntakohelluksen jälkeen palveluiden sisältöihin keskittyvä kehittämistyö kunnissa on käytännössä pysähtynyt. Se on vakava paikka suomalaiselle yhteiskunnalle.

Me harmaannumme Euroopan nopeinta vauhtia eikä hallitus ole saanut aikaan minkäänlaista esitystä olennaisimmasta asiasta, siitä, miten sosiaali- ja terveyspalvelut jatkossa turvataan tasapuolisesti kaikille. Näyttää vahvasti siltä, että se ei ole ollut tarkoituskaan. Pääasia erityisesti kokoomuksella ja ministeri Virkkusella on vain ollut härkäpäisesti ja laput silmillä ajaa järjetön suurkuntaidea maaliin.

Entinen kuntaministeri, keskustan Tapani Tölli kuvasi kokoomuksen politiikkaa välikysymyskeskustelussa osuvasti: ”Tosiasioiden tunnustaminen, kuuleminen ja kuunteleminen ovat yhteiskunnallisen toiminnan ydinasioita. Nämä kokoomus on ottanut vaaliteemakseen ja tehnyt vaalimainoksen, jossa strutsi on piilottanut päänsä maakuoppaan. Harvoin olen nähnyt niin onnistunutta omakuvaa. Se kuvaa täsmälleen kokoomuksen toimintaa. Kokoomus ei tunnusta tosiasioita eikä myöskään kuuntele.”

Kokoomuksen mistään piittaamaton keskittämisvimma kiteytyi pääministeri Kataisen lausuntoon mediassa: ”Puheet koko maan asuttuna pitämisestä alkavat olla jo vanhanaikaisia.” Kokoomus siis viis veisaa haja-asutusalueilla ja maaseudulla asuvista ihmisistä, heidän mahdollisuuksistaan asua juurillaan ja saada palveluita niin kuin perustuslaki sanoo. Lähidemokratian säilymisen he ovat kuopanneet jo ajat sitten. Tätäkö suomalaiset todella haluavat?

Kuntien keskikoko Euroopassa on tällä hetkellä 5 400 asukasta. Suomessa se on jo nyt 16 500 asukasta. Kataisen-Urpilaisen hallituksen ihannoimassa suurkuntamallissa keskikoko nousisi 50 000 asukkaaseen.

Yhdessäkään Euroopan maassa ei peruskunnalle ole asetettu 20 000 asukkaan minimikokoa, kuten nyt havitellaan. Esimerkiksi Ruotsissa ja Tanskassa terveydenhuolto on maakuntatasolla.

Järkyttävintä hallituksen kohelluksessa on sosiaali- ja terveyspalveluiden järjestämisen repiminen auki ilman että tilalle tuodaan mitään järkevää. Sairaanhoitopiirit, monien asiantuntijoiden mukaan nykyjärjestelmän toimivin osa, purettaisiin ja tehtävät siirrettäisiin suurkunnille. Vaativimmat tehtävät jätettäisiin muutamille erityisvastuualueille.

Tästä seuraa väistämättä kilpavarustelu kuntien kesken sekä resursseista että osaavasta työvoimasta. Päivystävä erikoissairaanhoito keskittyy ja kauan kaivatulle erikoissairaanhoidon ja perusterveydenhoidon yhteistyölle heitetään hyvästit. Voiton vuolevat työvoimanvuokrausfirmat ja pörssiyhtiöt. Hallitus on nyt luomassa yhä sirpaleisempaa ja kalliimpaa terveydenhuoltoa Suomeen.

Keskustan mielestä kuntalaisen kaikista lähipalveluista vastaa hänen kotikuntansa. Kuntien kirjo koostuu sekä pienemmistä elinvoimaisista kunnista että vetovoimaisista seutu- ja maakuntakeskuksista. Liitokset ovat mahdollisia silloin, kun kunnat niitä itse haluavat.

Keskeiset sosiaali- ja terveyspalvelut keskusta kokoaisi yhteen erikoissairaanhoidosta vastaavien sairaanhoitopiirien kanssa ja pääsääntöisesti maakunnittain. Samaan maakuntahallintoon voivat kuulua myös ammatillinen koulutus ja maakuntaliittojen nykyiset tehtävät. Keskustan tavoitteena on maakuntahallinto yleisine vaaleineen kuten monissa muissa Euroopan maissa.

Ministerien Virkkunen ja Katainen puheet kuntareformin miljardisäästöistä ovat puutaheinää. Itse asiassa kaikki hallituksen reformille asettamat tavoitteet ovat asiantuntijoiden mukaan osoittautuneet virheellisiksi. Mihin tämä uudistus siis perustuu?

Tulevissa kunnallisvaaleissa kansalaiset voivat nyt äänestää siitä, saako Suomessa edelleen asua missä haluaa, myös pienissä kunnissa ja maaseudulla, vai pakotetaanko ihmiset muuttamaan palveluiden perässä suurkuntiin, kuten Kataisen-Urpilaisen hallitus tahtoo.

Aila Paloniemi
kansanedustaja (kesk.)
Jyväskylä

Suurkunnat on torjuttava

Hallitus ja hallituspuolueet ajavat kuntia yhteen lähes pakonomaisesti. Se on järkyttävää, sillä mitkään tilastot tai tutkimukset eivät puolla suurkuntia.

Olkoon esimerkkinä vaikkapa Tanska. Siellä tehtiin kuntaremontti vuonna 2007. Sitä ennen kuntia oli 275 ja nyt 98. Lopputulema on, että kustannukset eivät ole vähentyneet. Sen sijaan demokratia on vähentynyt. Päättäjät ja virkamiehet eivät ole siinä lähellä ”hihasta nykäistävissä”. Vallankäyttäjät ovat etääntyneet päätettävistä asioista ja päätöksen kohteena olevista ihmisistä.

Televisiossa tentattiin vihreiden puheejohtajaa Ville Niinistöä. Toimittajan suosiollisella avustuksella Niinistö pääsi kehumaan, kuinka ihkuihanaa olisi lähidemokratia. Tuollainen höpöpuhe nauratti aluksi, mutta myöhemmin raivostutti.

Tarkoitan Niinistön kaksinaamaisuutta, koska vihreät kannattavat hallitusrintamassa suurkuntia myös Suomeen. Jos sitten suurkunnassa jollekin entisen kunnan alueelle annetaan jotain puuhastelurahaa, se ei korvaa itsenäistä lähikuntaa.

On selvää, että hallituksen ajama suurkuntahanke ei mene maaliin saakka. Jossakin päin kuntaliitoksia tehdään, jossakin ei. Lopputulemana on nykyistä tilannetta vaikeammin hallittava kokonaisuus. Mennään ojasta allikkoon.

Monia ärsyttää hallitusrintaman kaksien raiteiden politiikka. Maakunnissa kunnanvaltuustoehdokkaat saavat vapaasti puhua oman kuntansa itsenäisyyden puolesta ja hämätä näin äänestäjiä. Niillä puheilla ei ole mitään merkitystä, jos hallituspuolueiden ylimmät päättäjät ajavat suurkuntia.

Ainoa torjuntakeino on saada äänestäjiltä vahva puoltolause keskittämistä ja palvelujen alasajoa vastaan. Tarvitaan jälleen kunnon jytky.

Reijo Tossavainen
kansanedustaja (ps.)

Perussuomalaisetko puolustaa maaseutua?

Lukijalta osastolla oli 8.10. kaksikin perussuomalaisten kirjoitusta, joissa kritisoitiin Heimo Linnan kirjoitusta. En allekirjoita Heimo Linnan kaikkea kritiikkiä perussuomalaisista, kaikessa pitää pyrkiä rakentavaan keskusteluun yli puoluerajojen.

Muutama ajatus perussuomalaisten politiikasta.

Heillä ei ole selvää vaihtoehtoa esittämäänsä kritiikkiin. Esimerkiksi perussuomalaisten tekemässä välikysymyksessä kuntauudistuksesta eduskunnassa heillä ei ollut esittää vaihtoehtoa, esitettiin vain epäkohtia.

Keskustalla oli ja on selkeä vaihtoehto hallituksen linjalle, vaikka ei hallituksessakaan ole selvää, miten kuntauudistus ja sote-uudistus toteutetaan. Ei perussuomalaiset tule koskaan saamaan niin suurta kannatusta, että he pystyisivät yksin määräämään hallitusohjelman, koska olemme monipuoluejärjestelmässä. Kun hallitukseen mennään, se on kompromissien tekemistä.

Perussuomalaisten olisi ehdottomasti pitänyt mennä hallitukseen suuren vaalivoiton jälkeen. Oppositiosta käsin ei pysty vaikuttamaan asioihin, se on sama kuin tuuleen huutaisi.

Kun perussuomalaisten Reijo Ojennuksen ja Reijo Tossavaisen kirjoituksissa syytettiin keskustaa euromaiden avustamisen aloittamisesta, on syytä muistaa, ketkä Suomen veivät EU:n rahaliittoon. Pääministeri oli Paavo Lipponen ja valtiovarainministeri Sauli Niinistö. He veivät Suomen rahaliittoon kansalta kysymättä, keskusta oli silloin oppositiossa ja vastusti liittymistä. Itse olin EU:hun liittymistä vastaan ja rahaliittoon liittymistä vastaan.

Perussuomalaisten pitäisi alkaa kantaa vastuuta, eikä vain vastustaa ja osoittaa epäkohtia.

Asko Veikkola (kesk.)
Lapua

Palautetta

Kiitos Kaisa Ropponen (MT 12. 10.). Propaganda vetoaa valtionapuun vähätellen itsenäisiä kuntia. Valtionavut ovat verorahoja.

Sakari Sormunen

Kiitos Juha Kortesalmi erittäin asiallisesta kirjoituksesta (MT 15.10.). Toivon päättäjien heräävän. Voimia maatilayrittämiseen.

P.P.

Suut supussa

Hallituksella ovat nyt suut supussa. Kun vaalipytingit on säpissä, alkaa kantautua kuntien kuolinkellojen kumua.

Hollola

Nobel

Eikö edes Nobel-palkinto kuulu EU:lle?

Tämä ei käy

Oma paikka

Ei koskaan enää Turun ja Porin lääniä. Pirkanmaa olkoon paikkamme.

Kuparinen Punkalaitumelta

Pellon vuokraus

Kyllä se ”sopuli-ilmiö” on totta peltojen vuokrauksessa. Sille annetaan, jolla jo on. Muilta ei edes kysytä.

Harmittaa vähän

VIERASKOLUMNI

Ravinnetariffi?

Julkinen valta on usein osallisena energiantuotannossa kaikkialla maailmassa. Tämä ei kaikkia miellytä. Äärimmäistä taloudellista liberalismia kannattavien mukaan valtion ei pitäisi asiaan puuttua, vaan yksityisen sektorin pitäisi se hoitaa, jolloin asia hoituisi tehokkaimmin. Näin ei kuitenkaan ole monestakaan syystä.

Energiainvestoinnit siirtojärjestelmineen ovat niin kalliita, että yksityisin voimin niihin ei kyetä riittävästi investoimaan. Takaisinmaksuaika on useimmiten liian pitkä. Siksi julkinen valta toimii usein kannattavasti, kun se investoi energiaan. Tämän voi havaita vaikka Fortumin ja Neste Oilin taloudellisesta menestyksestä.

Mutta yhä useammin energiantuotanto kytkeytyy laajempiin kokonaisuuksiin, joissa julkisen vallan merkitys korostuu entisestään. On otettava huomioon ympäristöongelmat ja erilaiset riskit. Ydivoimaloiden kohtaama yhä lisääntyvä kritiikki on yksi esimerkki tästä.

Erilaisia uusiutumattomia energialähteitä yritetään korvata uusiutuvilla energialähteillä. Näiden ollessa usein toistaiseksi kannattamattomia niitä tuetaan eri keinoin.

Tunnettu ja EU:ssa paljon käytetty keino on syöttötariffi. Siinä uusiutuvalla energialla tuotetulle sähkölle annetaan takuuhinta. Ongelma on, että usein tuotannon koko elinkaarta laskettaessa ei päästäkään niihin ympäristötavoitteisiin ja päästövähenemiin, joita on tavoiteltu. Samalla esimerkiksi biokaasun muuntaminen sähköksi ei välttämättä kannata. Toki prosessia voidaan tukea – ja tuetaan – myös maksamalla lämmöstä lisäpreemio.

Lähemmäksi toimivaa kokonaisratkaisua päästäisiin, jos maksettaisiin bioenergian tuottajille ravinteiden kierrättämisestä. Tämä estäisi niiden päätymisen vesistöihin, mikä olisi välttämätön ympäristöteko. Lisäksi hyödyntämällä biokaasun rejekti lannoitteena voitaisiin korvata tuontilannoitteita, mikä kohentaisi vaihtotasetta ja parantaisi ruokaomavaraisuuttamme. Samalla voitaisiin monipuolistaa maaseudun elinkeinorakennetta ja saada maatalous osaksi Itämeren puhdistusprosessia, kun se nykyään nähdään enemmänkin likaajana.

Tällainen ympäristötyö sopisi hyvin Suomen maatalouden rakenteeseen, koska peltojamme voi tehokkaimmin käyttää karjataloudessa samoin kuin karjanlantaa energiatuotannossa ja lopulta kierrätyslannoitteena. Näin peltopinta-alamme olisi monipuolisessa sille sopivassa käytössä. Lisäämällä biokaasuprosessiin järviruokoa ja kalanroippeita voisimme palauttaa jo mereen hukkaantuneita ravinteita takaisin kiertoon.

Enää ei riitä, että tapamme yhden kärpäsen kerrallaan. On saatava useampia yhdellä iskulla. Vastaavanlaisiin ongelmiin tulemme vastaisuudessa törmäämään usein globaaleissa ongelmissa. Julkisen ja yksityisen sektorin tulee hakea monipuolisia ratkaisuja sulassa sovussa kaikkialla, missä se on mahdollista.

ILKKA HERLIN on filosofian tohtori ja Elävä Itämeri -säätiön hallituksen puheenjohtaja.
ilkka.herlin@cargotec.com

HUIDUNPERÄ

Pitkä ja värikäs on ulkoministereittemme sarja

Huidunperällä tuli yllättävästi ulkoministerimme ja ministeriönsä puheeksi, kun oli juuri seurattu televisiosta, miten ulkoministeri Tuomiojaa nyt haluttiin haastatella ajankohtaisohjelmassa Venäjällä suurta kohua aikaan saaneiden lapsiuutisten vuoksi.

Siinä samalla sitten totesimme, että ulkoministereittemme sarja on pitkä ja toimensa ja historiansa sitä paitsi erityisen kiinnostavat.

Nykyinen ulkoministerimme Erkki Tuomioja on ekonomi ja valtiotieteiden tohtori sekä SDP:n kansanedustajana kolme vuosikymmentä toiminut. Ulkoministerinä hän oli ensi kerran vuosina 2000–2007. Siten hän kuuluu meillä kokeneiden kansanedustajaministereittemme sarjaan.

Nykyhallituksemme on järjestyksessä maamme 72. hallitus. Kiinnostavaa on seurata, miten ensimmäiset niistä muodostettiin.

Oli juuri käyty valtiomuototaistelu. Oikeistopiirit olivat halunneet maahamme kuninkaan, kun taas keskiryhmät halusivat maastamme tasavallan.

Kuningasmieliset olivat voittaneet valtiomuototaistelun, ja Saksasta oli tulossa meille kuningas. Saksa sitten hävisi maailmansodan. Kuningas päätti olla tulematta. Suomesta tuli tasavalta.

Ensimmäiseksi presidentiksemme tuli edistyspuolueen K.J. Ståhlberg, ja ensimmäisiä hallituksia muodostettaessa nuori tasavalta sai ulkoministerit poliittisista keskiryhmistä.

Harvinaisen kiintoisiin ensimmäisiin ulkoministereihin kuului fil.tri, senaattori ja ministeri Rudolf Holsti. Hän oli tiedemies, lehtimies ja poliitikko, edistyspuolueen kansanedustaja 1900-luvun alkupuolella, ja sittemmin diplomaattiedustajamme Lontoossa, Riiassa ja Bernissä.

Hän oli Suomen valtuuskunnan puheenjohtaja Pariisin rauhankongressissa 1919 ja virallinen edustajamme Kansainliitossa 1927–1940. Ulkoasiainministerinä hän oli kahdesti 1920- ja 1930-luvuilla, pääministerinä 1937.

Toinen oli ruotsalaistemme kansanedustaja Hjalmar Procopé. Hän toimi 20-luvulla neljästi ministerinä, joista kahdesti ulkoministerinä ennen siirtymistään suurlähettiläänä Washingtoniin. Siellä miehemme toimi merkittävästi vielä viime sotiemme aikana maamme hyväksi. Historiaan hän jäi myös presidentti Risto Rytin puolustusasianajajana, kun käytiin sotasyyllisyysoikeudenkäynti 1945–46.

»Ulkopolitiikkaamme pitää hoitaa suomalaisesti!«

JOHANNES VIROLAINEN

Tasavallan ensi aikoina meillä toimi lukuisia ammattiministereitä ulkoasiainhallintomme piiristä. Alan ensimmäisiä oli Carl Enckell, joka oli ensimmäinen diplomaattinen edustajamme Venäjällä, neljästi ulkoministerimme 1918–24 ja jopa 70-vuotiaana rauhanneuvottelijamme Moskovassa 1940-luvulla. Hän oli myös Pariisin rauhansopimuksen allekirjoittaja 1947.

Silloisia ammattiministereitä olivat myös Åke Gartz, A. Yrjö-Koskinen ja Paavo Hynninen.

Kun 30-luvun alussa presidentiksi valittiin P.E. Svinhufvud, kokoomuspuolue sai ensimmäisen miehensä hallituksen ulkoministeriksi. Hän oli Antti Hackzell, Tarton rauhan tekijöitä ja erikoislähettiläs Moskovassa 1922–27. Kansanedustajakin hän oli 1939–44.

Hänestä tuli pääministeri ja rauhanvaltuuskuntamme puheenjohtaja Moskovan neuvotteluihin.

Oman, 25-vuotisen aikakauden presidenttinä loi Urho Kekkonen oltuaan kaksi vuosikymmentä kansanedustajana, yhdeksästi hallituksen jäsenenä pääministeriyttä myöten, ulkoministerinäkin kahdesti. Presidenttikaudellaan ulkoministerit tulivat poliittisista keskiryhmistä. RKP:sta nimitettiin Ralf Törngren yksitoista kertaa ministeriksi, niistä kolmasti ulkoministeriksi ja kahdesti pääministeriksi.

Johannes Virolaisen Kekkonen nimitti viisitoista kertaa ministeriksi. Skaala oli laaja ja käsitti pääministeriyden ohessa muun muassa kolmasti ulkoasiainministeriön päälliköyden. Ahti Karjalainen toimi ministerinä 13 kertaa, ulkoministerinä niistä viidesti. Paavo Väyrynen oli ulkoministerinä kolmasti vuosina 1977–1993.

Aikaisemmin elettiin vielä lyhytkestoisten hallitusten aikaa. Nykyisin hallitukset ”istuvat” vaalikauden kerrallaan.

Sosialidemokraatit olivat saaneet ensimmäisen ulkoministerin Väinö Tannerista 1939–40. Kekkosen presidenttikauden jälkeen alkoi SDP-lähtöisten presidenttien, pääministerien ja ulkoministerien kausi. Ulkoministerin salkku siirtyi Kalevi Sorsalle 1972–1989 kolmasti, Pertti Paasiolle kerran, Tarja Haloselle jo 1995–2000 ja Erkki Tuomiojalle 2000–2007.

Vuonna 2007 ulkoministerin salkku siirtyi kokoomuksen Ilkka Kanervalle hänen oltuaan siihen mennessä viidesti muiden ministeriöiden johdossa. Erottuaan jo 2008 tilalle tuli kokoomuksen Alexander Stubb.

Ruotsissa ilmestyi itsenäisyytemme 50-vuotisjuhlallisuuksiksi Suomea käsittelevä teos. Se tuli muun muassa kertoneeksi, miten suomalaiset riitelivät ulkopolitiikastaan.

Kesken tämän riidan oli Johannes Virolaiseksi julistanut: Meillä ei ulkoasioita pidä hoitaa oikeistolaisesti, ei vasemmistolaisesti, ei edes keskustalaisesti. Ulkopolitiikkaamme pitää hoitaa suomalaisesti!

Edelleen se on varteenotettava neuvo ulkopolitiikkaan suhtautumisellemme, Huidunperällä keskustelun päätteeksi todettiin.

HEIKINTYTÄR